

استغای آبتین گلکار از تربیت مدرس

آن طور که در خبرها در فضای مجازی آمده است در ادامه فشارها به اساتید دانشگاه‌ها، آبتین گلکار در اعتراض به «جو امنیتی دانشگاه و فشار بر استادان و دانشجویان»، بعد از ۱۵ سال تدریس از دانشگاه تربیت مدرس استعفا داد. دکتر زهرا محمدی در یادداشتی در این مورد نوشت: «سه‌شنبه ۲۶ دی‌ماه ۱۴۰۲ در جلسه دفاع یکی از دانشجویانم که آقای دکتر آبتین گلکار داور آن بودند از ایشان شنیدم که از عضویت هیئت‌علمی استعفا داده‌اند. امیدوار بودم آن قدر سطح خردورزی در دانشگاه تربیت مدرس بالا باشد که هرگز با این استعفا موافقت نشود اما شوربخانه این موافقت صورت گرفته است.» آبتین گلکار، از بهترین مترجمان ادبیات روسی در دوران معاصر دارای مدرک دکتری از دانشگاه ملی تاراس شفتچنکو کی‌یف است. این مترجم و پژوهشگر زبان روسی و استادیار سابق دانشگاه تربیت مدرس تاکنون آثار کلاسیک متعددی از ادبیات روسیه از جمله نوشته‌های نیکولای گوگول را به فارسی ترجمه کرده است.

آغاز محاکمه متهمان پرونده داریوش مهرجویی

رسیدگی به پرونده قتل داریوش مهرجویی و همسرش، وحیده محمدی‌فر از صبح روز چهارشنبه، ۲۷ دی‌ماه در شعبه اول دادگاه کیفری استان البرز آغاز شد و متهم اصلی پرونده ادعا کرد مرتکب قتل نشده است. سایت جنایی ضمن اعلام این خبر نوشت، در ابتدای این جلسه نماینده دادستان کیفر خواست را خواند و یکی از متهمان به نام کریم را به‌عنوان قاتل اصلی معرفی کرد. در ادامه به دلیل عدم حضور اولیای دم داریوش مهرجویی در جلسه دادگاه، وکیل آن‌ها در جایگاه قرار گرفت و برای هر چهار متهم در خواست قصاص کرد. در این جلسه متهم ردیف اول پرونده، کریم، اتهام قتل را رد کرد و گفت: «اصلاً قتل را قبول ندارم. در آن شهرک چهار باغ دستم بود. باغ مهرجویی یکی از آن‌ها بود. من زمان قتل در باغ فردی دیگر بودم و خواستم دوربین‌ها را چک کنند تا این حرقم مشخص شود اما این کار انجام نشد. سر کار بودم و دانشتم کارگری می‌کردم که من را گرفتند. من مرتکب قتل نشدم و به‌زور اعتراف کردم.»

بازگشت چهره‌ها در آستانه انتخابات

پیمان جبلی، رئیس سازمان صداوسیما در پاسخ به اینکه آیا بازگشت فعلی برخی چهره‌های محبوب به تلویزیون را می‌توان دلیلی برای نشان دادن مخاطب پای‌گیرنده‌های تلویزیونی در آستانه انتخابات تلقی کرد؟ مدعی شده است: «در صداوسیما همیشه به روی هنرمندان باز است!» او ادامه داده است: «صداوسیما ۱۴۰۲ همان صداوسیما ۱۴۰۰ و ۱۴۰۱ است و تغییری نکرده است. آن‌چه در حال اتفاق افتادن است، این است که ما در برنامه‌سازی‌های مختلف همان سیاست در باز را به روی هنرمندان دنبال می‌کنیم.» ایسنا ضمن اعلام این خبر نوشت، رئیس سازمان صداوسیما در ادامه ادعا کرده است: «چه در انتخابات و چه در عرصه‌های دیگر، سیاست کلی ما این است که بتوانیم در برنامه‌های مختلف به گونه‌های مختلف با هنرمندانی همکاری کنیم که علاقه‌مند هستند در خدمت مردم باشند و ما هم به همکاری با آن‌ها علاقه‌مند هستیم.»

حقیقت در انحصار هیچ کس نیست

نقد علی اوملیل بر تک‌صدایی در جوامع اسلامی و پیامدهای ضد دموکراتیک آن

فرزاد نعمتی

خبرنگار گروه فرهنگ

معرفی کتاب

مشروعیت اختلاف

نویسنده:

علی اوملیل

ترجمه:

محمد آل مهدی

انتشارات: نشر نو

قیمت: ۱۲۰ هزار تومان

به‌بعد این ایده نیز پروارنده و پذیرفته شده که برای توضیح نظام هستی، یک راه بیشتر وجود ندارد و آن راه، حقیقت است. مدعیان شناخت و ابلاغ این حقیقت یگانه، البته بسیار بوده‌اند؛ از مذاهب تا فلسفه تا علم و عرفان. گاه برخی کوشیده‌اند میان این مدعیان هماهنگی ایجاد کنند و بگویند همه به چند

همیشه انتخاب‌های بهتری وجود دارد

ویریا آدینه‌وند

روزنامه‌نگار

معرفی کتاب

توکوه هستی

نویسنده: بریانا ویست

مترجم: نرگس حق‌مرادی

فاطمه حق‌مرادی

انتشارات: دکسا

قیمت: ۱۷۰ هزار تومان

فرهنگی خود، کوهی را در برابر خود یافته است. این کوه می‌تواند طیفی از مسائل و مشکلات عینی مانند اعتیاد، اضافه‌وزن، روابط، شغل و خانواده تا مسائل ذهنی مانند اضطراب، عدم امنیت، فقدان عزت‌نفس، ترس و نارضایتی را دربرگیرد. آن‌جا که سخن از عرصه‌ی ذهن و مسائل مربوط به مشکلات ذهنی به میان می‌آید، استعاره‌ی کوه بیش از آن‌که اشاره به مشکلی واقعی در برابر ما داشته باشد،

زبان، یک حقیقت را تقریر می‌کنند و گاه نیز دامنه‌ی مجادله‌ی بالا گرفته و هر گروه، خود را تنها منبع شناخت حقیقت قلمداد کرده و حکم به تکفیر دیگران داده است.

علی اوملیل، نویسنده مراکشی و دانش‌آموخته فلسفه در دانشگاه سوربن، با چنین زمینه‌ای در کتاب «مشروعیت اختلاف» به موضوع اختلاف و تکثر آراء در جوامع اسلامی و مسیحی پرداخته است و اصل تحقیق اش را پیرامون این پرسش بنیاد نهاده که مسلمانان در سابقه فرهنگی و تاریخی خود، با مسئله اختلاف چگونه برخورد می‌کردند؟ آیا دیگران متفاوت را به‌رسمیت می‌شناختند یا نه؟ با آنها از در گفت‌وگو در می‌آمدند یا نه و آنها را گمراهانی تصویر می‌کردند که باید سخن حق را بدان‌ها ابلاغ کرد؟ به‌بیانی دیگر در جوامع اسلامی تساهل، تسامح، آزادی‌ی بیان و آزادی پس از بیان وجود داشته است یا نه؟ اوملیل البته پژوهش خود را بیشتر از آنکه به نزاع‌های درون‌دینی متفکران مسلمان اختصاص دهد، وقف این پرسش می‌کند که نگاه اندیش‌مندان مسلمان در برخورد و مناظره با «ادیان اهل کتاب» و برخی دیگر از ادیان، نظیر عقاید پارسی کهن چون زرتشتیان-به‌ویژه مانویان- چگونه بوده است؟ او در این کتاب کم‌حجم که شامل پیش‌درآمد، نتیجه‌گیری و چهار فصل است، به ابعاد مختلف این بحث می‌پردازد.

برای نمونه اوملیل در فصل اول با عنوان «برخورد با آراء دیگری: چارچوب مشروعیت»، استدلال می‌کند که اسلام برخی ادیان یا همان ادیان اهل کتاب را به‌رسمیت می‌شناسد و برای آنها مشروعیت قائل است، اما برای ادیان دیگر چنین مشروعیتی قائل نیست. در همین زمینه او به فتاوی‌ی فقها برای نحوه زندگی این افراد در جامعه اسلامی تحت عنوان «اهل

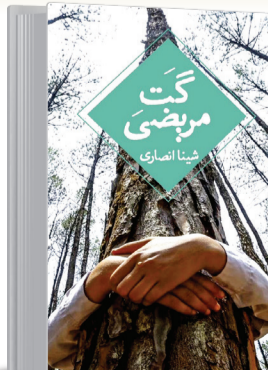
به مشکلی درونی اشاره دارد که شاید هیچ نمود بیرونی‌ای نداشته باشد اما تقریباً تمام جنبه‌های زندگی ما را تحت تأثیر قرار داده است. این همان کوهی است که در واقعیت میان ما و زندگی آرمانی ما فاصله ایجاد کرده است و به ما اجازه نمی‌دهد تا مسیری که به زندگی دلخواه‌مان ختم می‌شود را پشت سر بگذاریم و به مقصدی که همیشه انتظارش را می‌کشیده‌ایم، برسیم.

شاید نسخه‌ی قدیمی «شما» دیگر نمی‌تواند برای پیمودن این مسیر به کارتان بیاد و زمان آن رسیده است که به نسخه‌ی دیگری بدل شوید که برای پیمودن این مسیر، به ابزار و تجهیزات کافی مجهز است. وقتی به این آگاهی می‌رسیم که دیگر نسخه‌ی قدیمی «من» یاری همراهی من در مسیری نیست که میان «من» و «زندگی دلخواهم» فاصله و مانع ایجاد کرده است، این پرسش مطرح می‌شود که «من نوین» چگونه می‌تواند بر ساخته شود که قادر باشد بر موانع راه غلبه کند. این پرسش که پاسخ به آن اساساً آسان نیست، موضوع محوری کتابی را شکل می‌دهد که بریانا ویست در سال ۲۰۲۰ آن را با عنوان «توکوه هستی» و زیرعنوان «از خودتخریبی تا خودسازی» به رشته‌ی تحریر درآورد. او در این کتاب، دو تعبیر از استعاره‌ی کوه بیان کرد: نخست، کوه را به موانعی تشبیه کرد که در نتیجه‌ی آسیب‌های روانی کوچک و روبرویی‌های آسیب‌زای ما با واقعیت زندگی به وجود آمده‌اند و اجازه نمی‌دهند به سوی زندگی آرمانی خود گام برداریم. نویسنده در این کتاب معتقد است، «هیچ چیز به اندازه‌ی خودت نمی‌تواند تو را عقب نگه دارد». این همان نقطه‌ای است که ویست، مفهوم «خودتخریبی» را به ادبیات خود وارد می‌کند و می‌گوید: «اگر همیشه میان جایی که هستی و جایی که

ذکر می‌سازد. آنالیز کتاب و بررسی ساختاری متن آن، حرفه من است. اما این بار نمی‌خواهم به نقد بپردازم.

کتاب «گت مریضی» تجربه‌گرایی یک بیمار مبتلا به سرطان است. دست‌نرخ خودنوشت‌های شبانه نویسنده در طول بیماری و روند درمان. معتقدم که نوشتن از بطن دردهای جسمانی و متعاقبش دردهای جان، از تری‌های چشمگیر در هر بیماری است. به‌خصوص سرطان و بیماری‌های خاص. پیوند ناگسستنی انسان با جهانی است که پس از ابتلا به آن برقرار می‌کند. در اتوبیوگرافی‌ها، نمی‌شود نویسنده را از اثر جدا دانست. چراکه این کلمات ساخته و پرداخته پوست، خون و جگر صاحب اثر است. شینا انصاری، به‌زعم من در کتاب، از حواشی یا اقدامات ویژه درمانی یا برملا کردن راه کار پرهیز کرده و خواسته تجربیات زیسته خودش را فاش کند. اگر پیش‌نسخه افافه کرد، حتی برای یک نفر از بیماران این مسیر پرستگلاخ، فبهاالمراد!

او از دل روزهای تاریک سرطان با قلمی پاکیزه و نثری یخته، شمععی برای خوانندگانش افروخته است. بنا به گفته خودش آینه‌ای دست گرفته که خودش را بهتر ببیند و بشناسد و از جانب آنان که آینه را پیش روی‌شان می‌گیرد، منصفانه‌تر دیده شود. در مطلع

معرفی کتاب

گت مریضی

نویسنده:

شینا انصاری

انتشارات: ورا

نه، قرعه فال نوشتن این متن به توی دیوانه نیفتاد! گاهی دغدغه ذهنی توست یا شرایط زیستی تو و اطرافیانت، افتادن وسط گود این درد یا نه، چیزی را که همواره به آن می‌اندیشی یا نویسنده کلماتش را به تو هدیه می‌دهد. این‌هاست که در مسیرت سبز می‌شود. نمی‌دانم. هر چه هست، تسلی خاطر است که آدمی از یک مجال سهمش می‌شود. جبران مافات رنجی که در توست و دیگری می‌کشد. روشن‌نگری در پس هر رنج، از تو آدمی